

МАРТА ТАРНАВСЬКА ХВАЛЮ ІЛЮЗІЮ

МАРТА ТАРНАВСЬКА

ХВАЛЮ ІЛЮЗІЮ

ПОЕЗІЇ

НЬЮ ЙОРК

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ

1972

СБС

Літературний редактор: Богдан Нижанківський

Обкладинка роботи Якова Гніздовського

О. Т. — за найкращу з усіх ілюзій

ЗАПРОШЕННЯ

Ах, де ти, лицарю на білому коні?
(Вже місяць-молодик чарує вечір
і в серця спраглого відчиненім вікні
з'явилась знову туга молодеча.)

Ах, простягни бо приязне рам'я
і понеси мене у простір неба,
щоб, наче зірку, віднайшла там я
себе саму — свою любов до тебе.

Ах, відірви на мить хоч від землі,
щоб знову я — замріяне дівчатко —
в ілюзій піднебесних кораблі
мандрівку починала від початку...

По вінця в серці туги і жаги:
все вкрилося фантазії габою.
... Чи вистачить відваги і снаги,
щоб справді, лицарю, піти з тобою?

1962

ХВАЛЮ ІЛЮЗІЮ

Учора тут палахкотіла осінь,
немов Ван Гог пройшов міським бульваром,
покидавши з небесної палітри
доспілу щедрість.

Я жила тоді
свідомістю, що спалах цей — останній.
Чому ж тепер, здивована докраю
незвичною суворістю дерев,
що мов зійшли із образу Сезана,
я думаю про цю закономірність,
мов про болюче непорозуміння?

Учора молодість моя — вино
у келеху, наповненім по вінця,
переливалась шумуванням щастя.
— Я знала вже й тоді: фата моргани
найбільша навіть жертва не увічніть.

Прийшло сподіване. Чому ж забракло раптом
відваги, філософського спокою,
щоб глянути у вічі першій смерті?

Складний, незрозумілий мікрокосм:
шукаю правди — а бажаю міту,
у розум вірю — а рішаю серцем,
хвалю ілюзію, що помагає жити...

Вся мудрість життєва — маленький досвід:
реальне тільки те, що пережите.

1964

ТРИ ВІДМІНИ

Буває: туга — космічна:

Quelle est cette langueur qui pénètre mon cœur?

— за Верленом

Самотність тоді — це смуток,
це тихий, осінній дощ —
мудрість ранньої зрілості,
що скидає останнє листя дитинства.

Буває: самотність — творча:

тоді

у вікна твоєї душі
вривається вітер ілюзій:
він розбиває реальність
на сотки кольорових скелець,
а ти із них укладаєш вітраж
для храму.

Та є ще самотність — смерть:

коли ласка любого тіла
не проходить крізь чорну вуаль,
що зависла
на найрідніших навіть людських душах,
коли ніщо, ніщо не стоїть між тобою
і космічною ніччю,
хоч поруч,
здавалось би — тільки рукою сягнути —
все, чого прагнеш.

1962

* * *

Є в мене життєрадісне звіря:
воно до сонця ласиться, і радість
його від сонця.

Коли тепле й сите,
розмінює на гавкіт добробут,
свій захват перетоплює у рух
і радість перетворює у працю.
Та без тепла воно не може жити.
Як заховається за обрій день,
воно бентежиться, зіщулене чекає:
чи переборє чорний холод ночі?
І тільки в теплоті обнятих тіл,
зігрівшись близькістю самотніх двох сердець,
воно спроможне дождати ранку.

Є в мене гість — непереможний дух,
посол від сили, що провадить всесвіт.
Він тужить до зазорених просторів,
хоч знає: там панує чорний холод;
він прагне у ясний театр пізнання,
хоч за квиток платити треба щастям;
він заглядає за куліси мрій,
щоб лиш побачити безгримну правду:
безпомічність, приреченість людини;
він з гордим смутком, мов маленький бог,
іде самотній у космічну ніч.

1962

„Die Einsamkeit ist wie ein Regen.“
Rainer Maria Rilke

АВТОПСИХОТЕРАПІЯ

На серце падає знайомий дощ
і стоплює солодку грудку щастя.
Як віднайти шляхи до світлих прощ,
де радості цілющої причастя?

Нема молитви, що змиває біль —
невже й любов — фата моргана тільки?
Палючу спрагу, що гірка, мов сіль,
гашу вином — поезією Рільке.

1960

ЕРОТИКА

Немов весінній вітер надлетів
і радісну приніс в серця відлигу!
Благословенне будь тепло двох тіл,
що топиш самоти бездонну кригу.

Так з надр землі пробившись, джерело
дає розлив гамованій напрузі. ---
Будь життєтворче радісне тепло
супутником найкращої з ілюзій.

Яка у сонця весняного міць,
що зрушує життя нового повинь!
Ключі до незбагнених таємниць
в теплі простої людської любови.

1962

В И Б І Р

Я проміняла мрію на усмішку,
міраж крайнеба на земне тепло:
життя розкрилось, мов чудесна книжка,
бажань потоком щастя потекло.

Не вірилось захопленій дитині,
що це — новий народжувався міт,
що спрага — чи то в серці, чи в пустині —
у привид вміє замінити світ.

Коли в покірному самовідданні
заникло горде візіями „я“,
перемогло поезію — кохання,
нова, сильніша всіх, ілюзія.

І не було найменшого тут фальшу:
провина — не у виборі доріг,
лише реальність висунута далше —
до меж фантазії — наївний гріх.

Я проміняла мрію на усмішку,
міраж крайнеба на земне тепло,
одну ілюзію на іншу трішки:
альтернативи наче й не було.

1962

* * *

Чи й ти ішов крізь ніч?

Вона така, як море,
що заливає все. Безмежжя. Самота.
Стихає горда річ, бо маєстат покори
нових пізнань ключем замкнув твої уста.

Вантаж своїх шукань несеш у ніч з собою
і тугу, що росте, немов вечірня тінь.
Простягнута рука не скаже: я з тобою,
ласкавий режисер не скаже: відпочинь.

Без радості чудес, без віри в допомогу
— ілюзій каганець заблиснув — і погас —
без знаку С. О. С. ступаєш на дорогу
до правди, що мов смерть.

А твій погонич — час.

1959

DAS EWIG WEIBLICHE

Я — земля.
сповнена ласк,
щедро своїм багатством.
Тепло моє — життєдайне.
Черпай із нього,
мов воду цілющу,
мужність, силу, радість життя.

Я — земля.
Ти спраглий — я можу тебе напоїти.
Ти голодний — я накормлю.
Ти самотній — я зігрію теплом свого тіла.

Я — земля.
Тепло моє життєдайне —
не власне,
позичене:
я вся — у полоні сонця:
я — насичена сонцем,
я — ним щедра.

Я — земля.
Та без сонця я — мертвий камінь,
вигаслий місяць,
попіл прагнень,
що його не заплідниш більше
новим життям.

Я — земля.
Тепло моє — життєдайне.
Я — щедра.

Не забирайте тільки в мене сонця.

1970

MALIGNE LAKE

Різьбить різьбу абстрактну скульптор — час:
що зарис — повість про життя і смерть.
Незрозуміла мова ця для нас:
красою очі виповнені вщерть.

Світ символів на барельєфі скал —
це світ безлюдних ще тисячеліть:
людини ще сюди не допускав
у проході, мов сторож, людський міт.

Який маленький твій, людино, вік!
Мов деревце над озером Малінь,
де з гір навис нещадний льодовик,
до гір, до зір підносиш горду тлінь.

1969

НА ВИСТАВЦІ ВАН ГОГА

Не вірилось, що в натовпі туристів
я зможу бути сам-на-сам з мистцем,
що плесо гамору порушить камінцем
сльоза зворушення — розмова чиста.

Та ось розцвів неждано білий сад:
розсипалися радістю дерева —
і зник кордон музейних палісад:
A thing of beauty is a joy forever.

В халупі сірій — картопляний пир,
а за вікном — кольорами Провансу
цвіте ілюзії остання шанса,
що обіцяє втомленому мир.

Жнива життя — щоденна зустріч з болем.
Після весни, де радість — синя даль,
на тлі якої розцвіта мигдаль —
ворони смутку над пшеничним полем.

1970

„Soleil — espace — verdure“.
Le Corbusier

В Е С Н А

Читаю книгу архітекта
Ле Корбузіє.
О, творчий людський інтелекте,
о, візіє!

Мій настрій — списаний із книги
на радість дня:
порив весняної відлиги
журбу одняв.

Закономірно все і просто:
потрібні лиш:
сонце,
 зелень,
 і простір —
баляст залиш.

Архітектурі цій не треба
утоми літ:
до розпроміненого неба
нестримний літ.

1965

* * *

На терезах, де справедливість важать,
відмірили мені надміру щастя.
Радіти рано: помилку завважать,
і справити її без труда вдасться.

Який ще перстень кинути у море?
Яким закляттям заклинати фатум?
Статистика — це божище суворе,
найневблаганніший із бюрократів.

1962

ЗАЛЬЦБУРГ

„Константинопіль, Неаполь і Зальцбург —
це найкращі міста у світі“.

Александр фон Гумбольдт
(Напис на Монашій горі в Зальцбургу)

З нових бараків, що на передмісті
сховалися за давній монастир,
щодня опівдні група гімназистів
верталася в життя буйного вир,
щоб юним сміхом, гамором і свистом
мішанський заколочувати мир.
Та молоді те вибачити треба,
коли в душі у неї простір неба.

Від ваготи і зошитів і книг
у неодного вже зігнулась спина,
але думки підшиті вітром в них,
як і плащі — морозові на кпини!
Вони в серцях серед скитання лих
виросщували клаптик батьківщини
і, мов мандрівний київський спудей,
училися жити від чужих людей.

У місті, що дало азиль притулку,
для них, мов скарб, захована краса.
Їх радість бігла у старі провулки,
їх спів орлом летів під небеса
і, хоч усіх їх хвилювала булка
та мрією здавалась ковбаса —
то, заспокоївши як-небудь голод,
вони свій захват сіяли навколо.

Бо молодість сміється й у журбі,
на молодість усякий має право:
і в кам'яній, і в атомній добі
весна життя один лиш раз ласкава —
лиш юнаком дозволено тобі
сміятися безумно і лукаво!
Тому це не провини і не гріх,
мов визов, кидати юнацький сміх.

В гурті такому, що не знає втоми,
що сніг і холод — рухом переміг,
що в світлі ліхтаря товстенні томи
читає поночі, шукаючи доріг,
куди веде щасливий сонця промінь,
що в серце іскрою іздавна ліг —
в гурті такому молодість крилату
виходила я вперше зустрічати.

* * *

Коли душа у тебе повна мрій
і на дні серця ти — живий романтик,
то, дивлячись на фірмамент вгорі,
немов чудний прочитуєш роман ти
про зір світи в космічній пустирі
та відчуваєш, не читавши Канта,
що й у тобі простий живе закон,
і що солодкий вічності полон.

Так я, бувало, як настане вечір,
ішла шукати зір і самоти,
і, щоб ніхто думок не заперечив,
сама любила над рікою йти,
і, заховавшись за каштанів плечі,
дивитись на осяяні мости,
і слухати ріки бурхливу повідь
та юної душі своєї сповідь.

Із замку сходив старовинний чар,
і скреготіли засуви у брамі,
і бачило замріяне дівча
в уяві давню метушню і гамір,
і воскресали лицар і вівчар,
що тут жили колись перед віками —
старі зальцбурзькі прадіди й діди,
що залишили ще живі сліди.

... Сторожить старину в старій палаті
єпископських портретів довгий ряд;
камінні кулі і важкі гармати
ще від повстань селянських з башт зорять;
стоїть, мов вірний свідок, домок ката,
а в замку — збір твердих його знарядь...
Коли ідеш вузькими вуличками,
історією дише кожний камінь.

За мрією незримою услід
пройду, було, усе середньовіччя,
і, попри Дом, де Єдерманів слід —
закон життя, не видиво сценічне! —
іду у вулиці вузьким руслі,
де зупинилась непомітно вічність:
серед музейних тут живе задух
музики-генія безсмертний дух.

Старинний город музикою повен,
мов фортеп'ян під пальцями мистця,
що силою божественної мови
веде за щастям стужені серця —
чи є пророк, що вмів би, як Бетговен,
підносити людину до Творця?
При вуличці, де не пройде й кароца,
вродився Вольфганг Амадеус Моцарт.

* * *

Як шість годин продзвонять дзигарі,
коли вечірні стихнуть Гльокеншпіле,
я на Монашій жду тебе горі
у тужньому, осінньому похмиллі,
там, де руїни й дерева старі
стерожать мрій, що нам лиш зрозумілі:
цим деревам, цим друзям мій поклін:
тут слухали зітхання поколінь.

Цвіте кохання, мов червоні буки,
горять, мов туга, клени золоті,
спадає в безвість серце від розлуки,
мов лист, що вчора з вітром лопотів —
близька до болю ця солодка мука
п'янкій від очікування самоті! —
Я над усе люблю зальцбурзьку осінь,
як вітер в серце тугу з гір приносить.

...Скотилось сонце із стрімких узбіч,
вже вечір тіні на стежину клонить,
ось-ось розстелить чорну скатерть ніч...
— Тебе ж вечірній сумерк не заслонить:
тобі пречистий ранок сяє з віч,
і сонце щастя у твоїй долоні.
Ідеш назустріч радісний, стрункий,
нові життя розкрити сторінки.

Майбутнього встає фата моргана
приманлива, таємна і проста...
Та скепсис вчить не вірити омані,
і сумнів до дівочих мрій пристав:
востаннє наче, ще палкіш, коханий,
мої цілуеш очі та уста —
і знаю я, як ти мене пригорнеш,
що молоде кохання — неповторне.

Для нас сьогоднішній прекрасний день!
(Ах, чом не можна зупинити миті?)
Щасливе завтра може і не жде —
вчорашнє ж стало вже далеким мітом.
Кохай, шалій же, серце молоде,
ніколи так не будеш вже любити!
Несе нас захват молодих зухвальств,
мов Штравсовий головокружний вальс.

* * *

О, місто музики і старини,
о, любе місто юности моєї!
Я попрошу колись ще: відчини
свої привітні, затишні алеї!
Бо я тужу тобою восени,
бо я тужу, як сон повіки склеїть
і спогадом в душі розквітне знов
прекрасна юність і палка любов.

1954

НАД РІКОЮ

Вже сірий день між горами розтанув,
мов у долоні кучерявий сніг.

Коли йдемо з тобою між каштани —
алеї сріблом стеляться до ніг.

З гори, де замок, сходить ніч на місто
між виструнчених ліхтарень шпалір,
і мерехтить світел ярке намисто
над білим містом нині, замість зір.

Мов привиди, понад водою звисли
засніжені-замаяні мости.

Біжать з рікою невловимі мислі,
і мрії рвуться в далечінь плисти.

Ми слухаємо, як ріка говорить,
а музика її не знає меж.
Сніжинки падають в ріку, мов зорі,
і гомін дзвонів із церковних веж.

1946

ЕДЕЛЬВАЙСИ

Молитовних висот піднебесні божниці
застеляє снігів недоторканий килим.
Там шукай джерела чудотворної сили
і магічних ключів до життя таємниці.

У простий едельвайс чародії альпійські
заховали секрет непорочної вроди.
На сторожі його і закон і природа —
в лід закуті верхи, мов у панцери військо.

Шпиль здобути не всім альпіністам удасться:
не для всіх вид з висот на життя панораму.
... Вабить, кличе й тебе до небесної брами
едельвайсів секрет — заборонене щастя.

1952

ДО САМОТИ

Я вернуся . . . Не довго нам бути в розстанні.
Скоро в смутку шукатиму радощів знову,
без запросин прийду, коли промені ранні
поведуть мене в гори на тиху розмову.

Ти простиш, але я — непокірна і горда —
мов апостол Христа, відречусь тебе тричі.
Я нестиму тобі і зневагу й погорду,
поки вірність твоя знов мене не покличе.

Утікати з гір в гамірливі долини,
щоб щоразу вернутись в покорі до тебе.
Без докорів зустрінеш, мов блудного сина,
і простягнеш окраєць гостинного неба.

1947

БІЛА НІЧ

Ніч тиха прийшла і свята,
мов молитва, така врочиста.
Воістину, Боже дитя
народилося в цьому місті.

Прийшла зачарована ніч,
мов в дитинстві почута казка,
і світиться людям із віч
братолюбія тепла ласка.

Блистить на ялинці горіх
і такий же на небі місяць —
та найкращий сьогодні — сніг:
йому в серці найбільше місця.

1954

* * *

Аж сюди над залізо й бетон пронеслося
раннє вітру зітхання, тужливе, осіннє
і мені заплело у волосся
своє тихе квиління.

Десь далеко у полі дрімають ще роси
і спросоння нашіптують марення травам...
Де у місті зустріну я осінь
і сумну, і ласкаву?

Між будинками клаптик ув'язнений неба,
довкруги тільки мертвий на камені камінь;
в місті вулиць смітити не треба
золотими листками.

1950

N. N.

Ти, мов поет із сонцем у кишені,
що ріс тоді, коли росла й трава.
Любов, мов серцекружне веретено —
і крутиться дівоча голова.

Букет, мов зірка, у твоїй долоні —
каприз хлоп'ячих майже залицянь.
Я вся у вічноюному полоні:
тобі — моєї молодости дань.

1952

* * *

Сонцерадістю день налито:
світ воскрес з кам'яного сну.
Наче книга, душа розкрита:
зустрічаю нову весну.

Знаю: дощ іде смертоносний,
що залишить на серці знак;
знаю: вся ця краса — відносна,
суб'єктивних повна приznak.

Знаю: все це — оманна зрада:
моя радість і ця весна,
— але я навіть мрії рада,
що на мить повернулась, ясна.

Ах, щоб „бути — усе забути“,
жити знов у полоні сну!
П'ю солодку сонця отруту:
зустрічаю нову весну.

1959

* * *

Мені назустріч над вечірнім морем
примчався вітер, пристрасний і хижий.
Під ноги хвиля стелиться в покорі
і біла піна стопи ніжно лиже.

Поклав на море місяць білу смугу —
це шлях для всіх, кому у серці тісно,
а я топлю в морському шумі тугу,
і губиться в морському шумі пісня.

Знаки людей на піщовому пляжі
змивають припливу невтомні води.
Над ранком лиш письмо слідів розкаже
про мев морських вечірні хороводи.

На обрії стоїть, мов привид, човен.
(Рибалки, мабуть, закладають сіті.)
Цілунок пристрасного моря повен
несе мені морський любовник — вітер.

1957

ВІТЕР

Вітер, солоний вітер,
що хмарить обрій,
вітер, що пахне літом,
п'яний і добрий,

вітер, що бризки піни
несе в обличчя,
вітер, що з далечіні
до моря кличе,

вітер, що пестить тіло —
гарячу бронзу,
вітер — рибалка смілий,
надморський бонза,

вітер, чайок квиління
і шуму повен,
вітер, немов весіння
бурхлива повінь,

вітер, що ніжно пестить
волосся в хустці,
лине, мов перелесник,
мені назустріч.

1958

ХВАЛА ЖИТТЮ

Моїй вічномолодій Бабуні,
Михайлині Чайковській,
в її 75-тиліття

На фотокарточці далекий світ:
під капелюхом на віденську моду
ховає грацію свою і вроду
дівчатко, що йому п'ятнадцять літ.

Воно не знає ще доріг життя,
що виписані в паспорті у долі:
екстаз любови, іспитів недолі,
ні болю, що не має забуття.

Та вже горить в очах елян-віталь,
наснага для далекого маршруту,
лік на апатію — життя отруту,
що роз'їдає, як іржа метал.

Це — щедрого буття простий секрет,
це — паливо нестримного горіння,
що над кордони, понад покоління
людського серця розіпне намет.

Щодень вестиме чарівний рушій
в новизну досвіду, в новизну думки,
і вічну молодість віддасть в дарунку
за благородну повноту душі.

Їсть фотокартку ненаситний час,
присипав попіл звалища імперій —
— в живих очах, не тільки на папері,
елян-віталь і досі не погас.

Закон життя — безперебійний рух:
вся радість в будуванні, не в споруді.
Свою любов, свій труд віддавши людям,
плекаєш власний вічноюний дух.

1965

ПОВОРОТ

Мов гість, приходить довгожданий час
і — як колись на мрій аеродромі —
гарячим серцем я вітаю вас,
мої далекі рідні незнайомі.

І, мабуть, ліпше, як не буде слів:
дозвольте, що піду я між каштани,
послухаю, як гомонить Поділ,
на камені історії пристану.

Піду, щоб у провулків глибині,
як метушня буденна вже засне там,
знайти той спомин, що на серця дні
лежить забутий, мов стара монета.

Піду, щоб в молитовній самоті
зустріти місто це благословенне,
куди плили, несхопні, наче тінь,
думки мої болючі і надхненні.

Куди — до цих золотoverхих веж,
немов мости, такі, як на Дніпрі є,
вели шляхи із чужини безмеж:
гірка печаль і непокірні мрії.

Пробачте, друзі: я багато літ
була в дорозі до старого міста,
де у провулках тишина століть,
де у святинях мудрість урочиста.

Я питиму містерії вино
з фонтану мрій, що їх не зрозуміти.
— А місто, наче бачене давно:
старий знайомий, що плекає міти.

1954

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА

Не до мистців, не в пантеон поетів
прийшов, щоб слави лавр прийняти на чоло:
— ще не настав той час, щоб бути лиш естетом,
закривши очі на добро і зло.

Прийшов він у столицю дипломатів
— країни невідомої поет —
щоб про забутих світові сказати
беззвучним докором, що коле, мов стилет.

Прийшов підважити байдужности фасаду,
прийшов, мов визов до усіх сумлінь,
— мовчазного народу амбасадор,
посол від незчисленних поколінь.

1964

* * *

Тобі, що без геройства і без слави
в покорі зустрічаєш кожен день, —
тобі, чий усміх, мов вітрець ласкавий,
одхмарює обличчя молоде, —

тобі, чиє любови повне серце
пробили леза чотирьох шабель, —
тобі, що прикликаєш дотепер ще
заблуканої долі корабель, —

тобі, що вмієш без надії ждати, —
тобі, що вмієш, як ніхто, простить, —
тобі — самотня, безіменна мати,
у вічність людства символом рости.

1954

СЛОВО ПРО ПОЛК ЛЮЗІЙ

Княжа юнь готувала полки
до походу, до змагу,
щоб добути із щастя ріки
еліксиру наснаги.

Піднялися бажань прапори:
це ж бо кликали сурми
військо мрій до великої гри,
до рішального штурму.

Мов дзеркала, надії шити,
повні візій шоломи:
чи ж можливо таким не прийти
із трофеєм додому?

Опанцирені вірою йшли
лави радости й сили,
та вже сумніви — правди послы —
сонце їм заступили.

Коли фатуму захватом лиць
городи́ли доро́гу,
віщував уже гавкіт лисиць
про чужу перемо́гу.

Перший бій полонив, мов вино,
поривання́ гарячі,
і вступив в золоте стремено
дух довіри й удачі,

і мости́ли в майбутнє мости
мрій ясних оксамитом
по печалях душевних пустинь,
понад розпач укриту,

і здавалось, що стелиться шлях
до землі за горою,
що засохне вже кров на мечах
переможного бою, —

але зорі криваві щораз
викликали на мужність:
проти лайки, проклонів, образ —
гнів мечів харалужних.

Впали стріли кривавим дощем
гіркоти життєвої
і розби́ла ілюзі́ї вщент
смертю значена зброя.

Повернулись з походу послі
без тріюмфу, без крику:
на черлених шитах принесли
тільки тугу велику.

1959

* * *

Людина вийшла у безмежне море
із приладом наївного рибалки,
щоб привид щастя, вимріяний змалку,
ловити так, як ловлять альбакора.

Щоб уловити те, що невловиме,
якої віри треба і любови!
Чи знаєш хоч, завзятий риболове,
своїї жертви вигляд або вимір?

Чи не женешся ти за білим китом,
щоб власний зміст в стару вложити раму?
Чи всім Агабову потрібно драму
повторювати, вічний волокито?

Ах, не радій, як клюнуло нарешті,
як в гордому змаганні переміг ти:
з уловом нікуди тобі побігти,
додому добичі не забереш ти,

не донесеш до побережжя Лети.
Хіба, як доля щедра і ласкава,
тоді повернешся у рідну гавань
з обгризеним акулами скелетом.

1962

MEMENTO

Складаєш задуми і пляни
в скарбницю, на пізніш,
так, як скупар — майбутнім п'яний —
несе до банку гріш.

Давно готовий до дороги
мандрівний виряд твій:
ось жде біля порога
наплечник повен мрій.

Рушай, покіль в душі весна є —
вже сіті час простяг:
на колісниці здоганяє
тебе життя.

1957

З М І С Т

	Сторінка
Запрошення	7
Хвалю ілюзію	8
Три відміни	10
Є в мене життерадісне звіря	11
Автопсихотерапія	12
Еротика	13
Вибір	14
Чи й ти ішов крізь ніч?	15
Das ewig Weibliche	16
Maligne lake	18
На виставці Ван Гога	19
Весна	20
На терезах, де справедливість важать	21
Зальцбург	22
Над рікою	27
Едельвайси	28
До самоти	29
Біла ніч	30
Аж сюди над залізо й бетон	31
N. N.	32
Сонцерадістю день наливо	33
Мені назустріч над вечірнім морем	34
Вітер	35
Хвала життю	36
Поворот	38
Відкриття пам'ятника	40
Тобі, що без геройства і без слави	41
Слово про полк ілюзій	42
Людина вийшла у безмежне море	44
Memento	45

МАРТА ТАРНАВСКА. ХВАЛНО ПИСОЛИО